Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (trzecia izba)

z dnia 1 sierpnia 2025 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Własność intelektualna – Znaki towarowe – Dyrektywa (UE) 2015/2436 – Zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych – Artykuł 10 ust. 3 lit. b) – Prawa wynikające ze znaku towarowego – Prawo do zakazania osobie trzeciej oferowania towarów, wprowadzania ich do obrotu lub ich magazynowania w tych celach pod oznaczeniem – Handel online – Towary oferowane do sprzedaży z państwa członkowskiego innego niż państwo rejestracji znaku towarowego – Pojęcie „magazynowania”

W sprawie C-76/24

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Bundesgerichtshof (federalny trybunał sprawiedliwości, Niemcy) postanowieniem z dnia 23 stycznia 2024 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 1 lutego 2024 r., w postępowaniu:

Tradeinn Retail Services S.L.

przeciwko

PH,

TRYBUNAŁ (trzecia izba),

w składzie: C. Lycourgos, prezes izby, S. Rodin, N. Piçarra, O. Spineanu–Matei (sprawozdawczyni) i N. Fenger, sędziowie,

rzecznik generalny: D. Spielmann,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi, które przedstawili:

– w imieniu PH – T. Kiphuth oraz N. Tretter, Rechtsanwälte,

– w imieniu Komisji Europejskiej – P. Němečková oraz G. von Rintelen, w charakterze pełnomocników,

* Język postępowania: niemiecki.

po zapoznaniu się z opinią rzecznika generalnego na posiedzeniu w dniu 27 marca 2025 r.,

wydaje następujący

Wyrok

1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2015, L 336, s. 1).

2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy Tradeinn Retail Services S.L. (zwaną dalej „TRS") a PH, właścicielem niemieckich znaków towarowych dla urządzeń i akcesoriów do nurkowania, w przedmiocie powództwa o zaniechanie używania oznaczeń identycznych z tymi znakami towarowymi dla akcesoriów do nurkowania.

Ramy prawne

Prawo Unii

3 Artykuł 10 dyrektywy 2015/2436, zatytułowany „Prawa wynikające ze znaku towarowego", stanowi:

„1. Rejestracja znaku towarowego skutkuje przyznaniem właścicielowi praw wyłącznych do tego znaku.

2. Bez uszczerbku dla praw właściciela nabytych przed datą zgłoszenia lub datą pierwszeństwa zarejestrowanego znaku towarowego właściciel tego zarejestrowanego znaku towarowego jest uprawniony do zakazania wszelkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym oznaczenia w odniesieniu do towarów lub usług, w przypadku gdy:

a) oznaczenie jest identyczne ze znakiem towarowym i jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne z tymi, dla których znak towarowy został zarejestrowany;

b) oznaczenie jest identyczne ze znakiem towarowym lub do niego podobne oraz jest używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne lub podobne do towarów lub usług, dla których znak towarowy został zarejestrowany, jeżeli istnieje prawdopodobieństwo wprowadzenia odbiorców w błąd, które obejmuje prawdopodobieństwo skojarzenia oznaczenia ze znakiem towarowym;

c) oznaczenie jest identyczne ze znakiem towarowym lub do niego podobne niezależnie od tego, czy jest ono używane w odniesieniu do towarów lub usług, które są identyczne, podobne lub niepodobne do tych, dla których zarejestrowano znak towarowy, w przypadku gdy cieszy się on renomą w danym państwie członkowskim i używanie tego oznaczenia bez uzasadnionej przyczyny przynosi nienależną korzyść lub jest szkodliwe dla odróżniającego charakteru lub renomy znaku towarowego.

3. Na podstawie ust. 2 mogą być zakazane w szczególności następujące działania:

a) umieszczanie oznaczenia na towarach lub ich opakowaniach;

b) oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tych celach pod takim oznaczeniem, lub oferowanie lub świadczenie usług pod tym oznaczeniem;

[…]

e) używanie oznaczenia w dokumentach handlowych i w reklamie;

[…]".

Prawo niemieckie

4 Paragraf 14 ust. 2 i 3 Gesetz über den Schutz von Marken und sonstigen Kennzeichen – Markengesetz (ustawy o ochronie znaków towarowych i innych oznaczeń odróżniających), z dnia 25 października 1994 r. (BGBl. 1994 I, s. 3082), zmienionej poprzez Gesetz zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2015/2436 des Europäischen Parlaments und des Rates vom 16. Dezember 2015 zur Angleichung der Rechtsvorschriften der Mitgliedstaaten über die Marken (Markenrechtsmodernisierungsgesetz) (ustawę transponującą dyrektywę 2015/2436) z dnia 11 grudnia 2018 r. (BGBl. 2018 I, s. 2357), (zwanej dalej „MarkenG") ma na celu transpozycję art. 10 ust. 2 i 3 dyrektywy 2015/2436 do prawa niemieckiego.

5 Zgodnie z § 14 ust. 2 akapit pierwszy pkt 1 MarkenG osobom trzecim, którym właściciel znaku nie udzielił zgody, zakazuje się używania w obrocie handlowym w odniesieniu do towarów lub usług oznaczeń identycznych ze znakiem towarowym w odniesieniu do towarów i usług identycznych z tymi, dla których znak towarowy jest chroniony.

6 Zgodnie z § 14 ust. 3 pkt 1, 2 i 6 MarkenG, jeżeli spełnione są wymogi określone w ust. 2 tego paragrafu, zakazuje się w szczególności umieszczania oznaczenia identycznego z odnośnym znakiem towarowym na towarach lub ich opakowaniach, oferowania towarów, wprowadzania ich do obrotu lub ich posiadania w tych celach pod tym oznaczeniem oraz używania oznaczenia w dokumentach handlowych lub w reklamie.

7 Paragraf 14 ust. 5 MarkenG przewiduje:

„Kto używa oznaczenia z naruszeniem ust. 2–4, może zostać pozwany przez właściciela znaku towarowego o zaniechanie, jeżeli istnieje ryzyko ponownego naruszenia. Prawo to istnieje również wtedy, gdy naruszenie może wystąpić po raz pierwszy".

Postępowanie główne i pytania prejudycjalne

8 PH jest właścicielem dwóch następujących niemieckich graficznych znaków towarowych, zawierających również elementy słowne (zwanych dalej „rozpatrywanymi znakami towarowymi"):

9 Rozpatrywane znaki towarowe zostały zarejestrowane w Deutsches Patent- und Markenamt (niemieckim urzędzie patentów i znaków towarowych, Niemcy) m.in. dla aparatów do nurkowania, kombinezonów do nurkowania, rękawic do nurkowania, masek do nurkowania oraz aparatów oddechowych do nurkowania.

10 TRS, mająca siedzibę w Hiszpanii, reklamowała na swojej stronie internetowej www.scubastore.com oraz za pośrednictwem internetowej platformy handlowej www.amazon.de sprzedaż akcesoriów do nurkowania, używając oznaczeń identycznych z rozpatrywanymi znakami towarowymi, w szczególności za pomocą zdjęć towarów opatrzonych tymi oznaczeniami.

11 PH wniósł do Landgericht Nürnberg-Fürth (sądu krajowego w Norymberdze-Fürth, Niemcy) powództwo zmierzające w szczególności do zakazania TRS używania oznaczeń identycznych z rozpatrywanymi znakami towarowymi w Niemczech. PH wniósł w szczególności o zakazanie TRS umieszczania tych oznaczeń na akcesoriach do nurkowania lub na ich opakowaniach, oferowania, produkcji, dystrybucji lub innego wprowadzania akcesoriów do nurkowania do obrotu pod tymi oznaczeniami oraz reklamowania akcesoriów do nurkowania pod tymi oznaczeniami lub posiadania ich do wyżej wymienionych celów.

12 Wyrokiem z dnia 3 lutego 2022 r. Landgericht Nürnberg-Fürth (sąd krajowy w Norymberdze-Fürth), stwierdziwszy częściowe uznanie przez TRS tych roszczeń, postanowił w szczególności nakazać jej zaniechanie oferowania lub reklamy akcesoriów do nurkowania opatrzonych oznaczeniami identycznymi z rozpatrywanymi znakami towarowymi.

13 W wyniku apelacji wniesionej przez PH Oberlandesgericht Nürnberg (wyższy sąd krajowy w Norymberdze, Niemcy) wyrokiem z dnia 29 listopada 2022 r. orzekł, że okoliczność, iż TRS ma siedzibę w Hiszpanii i że posiada w tym państwie członkowskim rozpatrywane towary, nie stoi na przeszkodzie uznaniu, że przedsiębiorstwo to posiada niezgodnie z prawem towary opatrzone oznaczeniami identycznymi z tymi znakami towarowymi w celu ich oferowania lub wprowadzania do obrotu w Niemczech. Sąd ten nakazał TRS zaniechanie oferowania lub reklamy akcesoriów do nurkowania opatrzonych tymi oznaczeniami „oraz ich dystrybucji lub posiadania w tym celu”.

14 W celu zakwestionowania tego rozszerzenia zakresu nakazu wydanego w pierwszej instancji spółka TRS wniosła skargę rewizyjną od tego wyroku do Bundesgerichtshof (federalnego trybunału sprawiedliwości, Niemcy), który jest sądem odsyłającym.

15 Zdaniem tego sądu posiadanie towarów w celu ich oferowania lub wprowadzenia do obrotu, o którym mowa w § 14 ust. 3 pkt 2 MarkenG, obejmuje element materialny, polegający na posiadaniu i element umyślności, a mianowicie zamiar wprowadzenia tych towarów na rynek.

16 Sąd odsyłający wyraża wątpliwości co do wykładni tego przepisu w świetle art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436.

17 W pierwszej kolejności sąd ten podkreśla, że zgodnie z zasadą terytorialności ochrona znaku towarowego zarejestrowanego w Niemczech jest ograniczona do terytorium tego państwa członkowskiego i że jedynie czynności dokonane na tym terytorium mogą podlegać sankcji. Sąd ten zastanawia się, czy w świetle tej zasady terytorialności art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436 pozwala właścicielowi znaku towarowego chronionego w jednym państwie członkowskim na zakazanie osobie trzeciej magazynowania w innym państwie członkowskim towarów opatrzonych oznaczeniem identycznym z tym znakiem towarowym na tej podstawie, że towary te są przeznaczone do oferowania do sprzedaży lub wprowadzania do obrotu w państwie członkowskim, w którym wspomniany znak towarowy jest chroniony.

18 Zdaniem tego sądu przepis ten mógłby być przedmiotem dwóch wykładni. Zgodnie z pierwszą wykładnią, opartą na wspomnianej zasadzie terytorialności, magazynowanie towarów pod tym oznaczeniem w państwie członkowskim innym niż państwo ochrony nie naruszałoby praw do danego znaku towarowego, i to nawet gdyby magazynowanie to miało na celu oferowanie tych towarów do sprzedaży lub wprowadzanie ich do obrotu w państwie członkowskim ochrony.

19 Zgodnie z drugą wykładnią naruszenie krajowego znaku towarowego występuje wówczas, gdy magazynowanie danych towarów ma miejsce w państwie członkowskim innym niż państwo członkowskie ochrony w celu oferowania ich do sprzedaży lub wprowadzania ich do obrotu pod tym oznaczeniem w państwie członkowskim ochrony.

20 W drugiej kolejności sąd odsyłający zastanawia się, czy użycie czasownika „besitzen” (posiadać) w niemieckiej wersji językowej art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436 należy interpretować w ten sposób, że przepis ten wymaga, aby osoba trzecia miała bezpośredni dostęp do danych towarów, czy też wystarczy, by ta osoba trzecia mogła wywierać wpływ na osobę, która ma taki dostęp.

21 W tym względzie sąd ten wyjaśnia, że w prawie niemieckim pojęcie „Besitz” (posiadanie) obejmuje zarówno „bezpośrednie posiadanie”, jak i „pośrednie posiadanie”. „Bezpośrednie posiadanie” odnosi się do faktycznego władztwa nad rzeczą, które ustaje, gdy posiadacz zrezygnuje z tej faktycznej kontroli nad tą rzeczą lub ją utraci. W przypadku gdy dana osoba posiada tymczasowo rzecz na podstawie prawa lub zobowiązania wobec osoby trzeciej, ta osoba trzecia jest uznawana za „posiadacza pośredniego”. Tak więc, gdy sprzedawca przekazuje sprzedaną rzecz przewoźnikowi, przewoźnik staje się jej posiadaczem bezpośrednim, a sprzedawca jej posiadaczem pośrednim.

22 O ile w prawie niemieckim TRS można by uznać za posiadacza pośredniego, o tyle sąd odsyłający ma wątpliwości, czy tak jest również w świetle art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436. Zauważa on w tym względzie, że przepisy Unii w dziedzinie znaków towarowych nie używają we wszystkich wersjach językowych terminów mających takie samo znaczenie jak czasownik „besitzen”. Niektóre wersje językowe używają bowiem terminów dotyczących w istocie składowania, a nie posiadania, co oznacza istnienie bezpośredniego dostępu do danych towarów. Niemniej jednak sąd odsyłający nie wyklucza, że z orzecznictwa Trybunału można wywnioskować, iż zakres art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436 rozciąga się na pośredniego posiadacza tych towarów.

23 W tych okolicznościach Bundesgerichtshof (federalny trybunał sprawiedliwości) postanowił zawiesić postępowanie i zwrócić się do Trybunału z następującymi pytaniami prejudycjalnymi:

„1) Czy właściciel krajowego znaku towarowego może uzyskać względem osoby trzeciej na podstawie art. 10 ust. 3 lit. b) [dyrektywy 2015/2436] zakaz magazynowania za granicą towarów naruszających ten znak towarowy w celu oferowania tych towarów lub wprowadzania ich do obrotu w kraju ochrony?

2) Czy w ramach pojęcia magazynowania w rozumieniu art. 10 ust. 3 lit. b) [dyrektywy 2015/2436] istotny jest rzeczywisty dostęp do towarów naruszających znak towarowy, czy też wystarczająca jest możliwość wywarcia wpływu na osobę, która ma rzeczywisty dostęp do tych towarów?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

W przedmiocie pytania pierwszego

24 Poprzez pytanie pierwsze sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436 należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego chronionego w państwie członkowskim może zakazać osobie trzeciej magazynowania na terytorium innego państwa członkowskiego towarów pod oznaczeniem na warunkach określonych w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy w celu oferowania tych towarów do sprzedaży lub wprowadzania ich do obrotu w państwie członkowskim, w którym ten znak towarowy jest chroniony.

25 Aby odpowiedzieć na to pytanie, należy przypomnieć, że przy dokonywaniu wykładni przepisu prawa Unii należy uwzględniać nie tylko jego brzmienie, lecz także jego kontekst oraz cele regulacji, której część on stanowi [wyroki z dnia 17 listopada 1983 r., Merck, 292/82, EU:C:1983:335, pkt 12; z dnia 8 maja 2025 r., L. (Małe partie o charakterze niehandlowym), C-405/24, EU:C:2025:335, pkt 28].

26 Artykuł 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436 w związku z ust. 2 tego artykułu przewiduje, że właściciel zarejestrowanego znaku towarowego może zakazać wszelkim osobom trzecim, które nie posiadają jego zgody, używania w obrocie handlowym w odniesieniu do towarów lub usług oznaczenia naruszającego ten znak towarowy, a używanie, które może zostać zakazane, obejmuje „oferowanie towarów, wprowadzanie ich do obrotu lub ich magazynowanie w tych celach pod takim oznaczeniem, lub oferowanie lub świadczenie usług pod tym oznaczeniem”.

27 Jak wynika z tego brzmienia, aby właściciel wspomnianego znaku towarowego mógł zakazać magazynowania towarów pod tym oznaczeniem, konieczne jest, aby osoba trzecia magazynująca te towary sama realizowała cel polegający na oferowaniu tych towarów lub wprowadzaniu ich do obrotu (zob. podobnie wyrok z dnia 2 kwietnia 2020 r., Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, pkt 45).

28 Natomiast wspomniane brzmienie nie zawiera wyraźnej wskazówki co do możliwości zakazania osobie trzeciej przez właściciela znaku towarowego zarejestrowanego w jednym państwie członkowskim magazynowania na terytorium innego państwa członkowskiego towarów pod rzeczonym oznaczeniem.

29 Co się tyczy kontekstu, w jaki wpisuje się art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436, należy przypomnieć, że ochrona przyznawana w wyniku rejestracji krajowego znaku towarowego jest, co do zasady, ograniczona do terytorium państwa członkowskiego, w którym dokonano rejestracji, tak że, co do zasady, właściciel tego znaku towarowego nie może powoływać się na tę ochronę poza tym terytorium (zob. podobnie wyroki: z dnia 22 czerwca 1994 r., IHT Internationale Heiztechnik i Danzinger, C-9/93, EU:C:1994:261, pkt 22; z dnia 19 kwietnia 2012 r., Wintersteiger, C-523/10, EU:C:2012:220, pkt 25).

30 Co się tyczy celu prawa wyłącznego wynikającego z rejestracji znaku towarowego na podstawie art. 10 ust. 1 dyrektywy 2015/2436, polega on na umożliwieniu właścicielowi danego znaku towarowego ochrony jego szczególnych interesów jako właściciela tego znaku, to znaczy na zapewnieniu, by znak ten mógł pełnić właściwe mu funkcje. Wykonywanie tego prawa winno być zastrzeżone dla przypadków, w których używanie oznaczenia przez osobę trzecią narusza lub może naruszać pełnione przez znak towarowy funkcje (zob. podobnie wyrok z dnia 12 listopada 2002 r., Arsenal Football Club, C-206/01, EU:C:2002:651, pkt 50–54). Funkcje te obejmują nie tylko podstawową funkcję znaku towarowego, jaką jest zagwarantowanie konsumentom wskazania pochodzenia danego towaru lub danej usługi, ale również inne jego funkcje, takie jak w szczególności funkcja polegająca na zagwarantowaniu jakości tego towaru lub tej usługi czy też funkcje komunikacyjna, inwestycyjna lub reklamowa [wyrok z dnia 25 stycznia 2024 r., Audi (Mocowanie do emblematu na osłonie chłodnicy), C-334/22, EU:C:2024:76, pkt 42 i przytoczone tam orzecznictwo].

31 Ten cel i geograficzny zakres ochrony przyznanej przez znak towarowy pociągają za sobą szereg konsekwencji dla wykładni art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436.

32 W pierwszej kolejności właściciel krajowego znaku towarowego jest uprawniony do zakazania osobie trzeciej wprowadzania do obrotu w państwie członkowskim rejestracji towarów pod oznaczeniem, którego używanie narusza ten znak towarowy, przy czym nie uważa się, że towary te zostały wprowadzone do obrotu, jeżeli objęte są zawieszającą procedurą celną, taką jak procedura tranzytu zewnętrznego, i nie zostały dopuszczone do swobodnego obrotu (zob. podobnie wyrok z dnia 9 listopada 2006 r., Montex Holdings, C-281/05, EU:C:2006:709, pkt 19–21 i przytoczone tam orzecznictwo).

33 W drugiej kolejności właściciel krajowego znaku towarowego może zakazać osobie trzeciej oferowania na terytorium państwa członkowskiego rejestracji towarów pod tym oznaczeniem. Właściciel może zatem sprzeciwić się takiej ofercie również wtedy, gdy dotyczy ona towarów objętych procedurą celną tranzytu zewnętrznego, o ile nieuchronnie wiąże się ona z dopuszczeniem tych towarów do swobodnego obrotu (zob. podobnie wyrok z dnia 18 października 2005 r., Class International, C-405/03, EU:C:2005:616, pkt 61).

34 Ponadto Trybunał orzekł już, że właściciel znaku towarowego może zakazać osobie trzeciej oferowania, w szczególności w drodze reklamy on-line, towarów pod wspomnianym oznaczeniem, również wtedy, gdy ta osoba trzecia, serwer strony internetowej, której używa, lub te towary znajdują się poza państwem członkowskim rejestracji, jeżeli ta oferta lub reklama są skierowane do konsumentów znajdujących się na terytorium tego państwa członkowskiego. Gdyby bowiem było inaczej, przedsiębiorcy, którzy z wykorzystaniem handlu elektronicznego oferują konsumentom znajdującym się na tym terytorium towary znajdujące się poza tymże terytorium, mogliby uchylić się od obowiązku poszanowania praw przyznanych przez ten znak towarowy, co naruszałoby skuteczność (effet utile) ochrony zagwarantowanej

w dyrektywie 2015/2436 (zob. podobnie wyroki: z dnia 12 lipca 2011 r., L'Oréal i in., C-324/09, EU:C:2011:474, pkt 62, 63; a także z dnia 6 lutego 2014 r., Blomqvist, C-98/13, EU:C:2014:55, pkt 32 i przytoczone tam orzecznictwo).

35 Trybunał uściślił, że sama dostępność strony internetowej na terytorium państwa członkowskiego, w którym dany znak towarowy jest chroniony, nie wystarcza, aby stwierdzić, że wyświetlane na tej stronie oferty sprzedaży są skierowane do konsumentów znajdujących się na tym terytorium. Do sądów krajowych należy dokonanie, indywidualnie dla każdego przypadku, oceny, czy istnieją przesłanki pozwalające na stwierdzenie, że oferta sprzedaży wyświetlona na stronie internetowej lub platformie sprzedaży online dostępna na wspomnianym terytorium jest skierowana do konsumentów tam przebywających. Do przesłanek tych należy wskazanie w tej ofercie szczegółów dotyczących obszarów geograficznych, do których dana osoba trzecia jest gotowa wysłać dany towar (zob. podobnie wyrok z dnia 12 lipca 2011 r., L'Oréal i in., C-324/09, EU:C:2011:474, pkt 64, 65).

36 Wreszcie, w trzeciej kolejności, art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436 pozwala właścicielowi znaku towarowego na zakazanie osobie trzeciej nie tylko oferowania i wprowadzania do obrotu towarów pod oznaczeniem, którego używanie narusza ten znak towarowy, lecz również „ich magazynowania w tych celach", jak przypomniano w pkt 26 i 27 niniejszego wyroku. Przepis ten dotyczy zatem magazynowania przez osobę trzecią takich towarów tylko wtedy, gdy stanowi ono warunek wstępny oferowania lub wprowadzenia do obrotu, których właściciel znaku towarowego może zakazać.

37 Tymczasem, jak wynika z pkt 34 niniejszego wyroku, właściciel znaku towarowego może zakazać osobie trzeciej oferowania, w szczególności w drodze reklamy online, towarów pod tym oznaczeniem, niezależnie od tego, że ta osoba trzecia, serwer strony internetowej, której używa, lub te towary znajdują się poza państwem członkowskim rejestracji, jeżeli oferta ta jest skierowana do konsumentów znajdujących się na terytorium tego państwa członkowskiego. W takiej sytuacji właściciel ten jest również uprawniony do zakazania wspomnianej osobie trzeciej magazynowania wspomnianych towarów poza tym terytorium, jeżeli magazynowanie to stanowi etap poprzedzający złożenie takiej oferty lub jej wykonanie, w związku z czym można uznać, że miało ono miejsce w tym celu.

38 W niniejszej sprawie z informacji przekazanych przez sąd odsyłający wynika, że w sprawie w postępowaniu głównym internetowa platforma handlowa www.amazon.de, w braku dowodów przeciwnych, jest skierowana do konsumentów znajdujących się na terytorium, dla którego zastrzeżono rozpatrywane znaki towarowe (zob. podobnie wyroki: z dnia 7 grudnia 2010 r., Pammer i Hotel Alpenhof, C-585/08 i C-144/09, EU:C:2010:740, pkt 83; a także z dnia 12 lipca 2011 r., L'Oréal i in., C-324/09, EU:C:2011:474, pkt 66). W związku z tym oferty sprzedaży znajdujące się na tej platformie i rozpatrywane w sprawie rozstrzyganej w postępowaniu głównym, z zastrzeżeniem weryfikacji, których powinien dokonać sąd odsyłający, są objęte zakresem stosowania art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436.

39 W świetle całości powyższych rozważań odpowiedź na pytanie pierwsze powinna brzmieć: art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436 należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego chronionego w państwie członkowskim może zakazać osobie trzeciej magazynowania na terytorium innego państwa członkowskiego towarów pod oznaczeniem na warunkach określonych w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy w celu oferowania tych towarów do sprzedaży lub wprowadzania ich do obrotu w państwie członkowskim, w którym ten znak towarowy jest chroniony.

W przedmiocie pytania drugiego

40 Poprzez pytanie drugie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436 należy interpretować w ten sposób, że dla „magazynowania", w rozumieniu tego przepisu, towaru pod oznaczeniem na warunkach określonych w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy, konieczna jest bezpośrednia i faktyczna kontrola nad tym towarem, czy też wystarczające jest dysponowanie uprawnieniami kontrolnymi lub kierowniczymi względem osoby, która ma bezpośrednią i faktyczną kontrolę nad rzeczonym towarem.

41 Sąd ten wyjaśnił, że wątpliwości będące podstawą pytania drugiego wynikają z rozbieżności między różnymi wersjami językowymi tego art. 10 ust. 3 lit. b). Niemiecka wersja językowa tego przepisu może być interpretowana w ten sposób, że „posiadać" towar niekoniecznie oznacza mieć dostęp do niego, podczas gdy inne wersje językowe tego przepisu używają wyrażeń sugerujących coś przeciwnego.

42 W tym względzie należy zauważyć, że o ile wersje art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436 w językach niemieckim („besitzen"), francuskim („détenir") i rumuńskim („deținute") odnoszą się do posiadania, o tyle inne wersje językowe tego przepisu używają wyrażeń odnoszących się do przechowywania lub magazynowania, takich jak na przykład wyrażenia używane w językach hiszpańskim („almacenar"), duńskim („oplagre"), angielskim („stocking"), włoskim („stoccare") lub szwedzkim („lagra"). Te ostatnie wyrażenia mogłyby zatem sugerować, że wspomniany przepis dotyczy przechowywania ogółu towarów, podczas gdy wyrażenie „posiadanie" nie sugerowałoby takiego aspektu ilościowego i miałoby szersze znaczenie.

43 Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem w przypadku rozbieżności między poszczególnymi wersjami językowymi danego przepisu prawa Unii przepis ten ma być interpretowany w świetle ogólnej systematyki i celu uregulowania, którego część stanowi (wyroki: z dnia 27 marca 1990 r., Cricket St Thomas, C-372/88, EU:C:1990:140, pkt 19; z dnia 8 maja 2025 r., Pielatak, C-410/23, EU:C:2025:325, pkt 58 i przytoczone tam orzecznictwo). Ponadto, jeżeli przepis prawa Unii może być przedmiotem kilku wykładni, pierwszeństwo należy dać tej, która pozwoli na zapewnienie jego skuteczności (effet utile) (wyroki: z dnia 24 lutego 2000 r., Komisja/Francja, C-434/97, EU:C:2000:98, pkt 21; z dnia 23 listopada 2023 r., EVN Business Service i in., C-480/22, EU:C:2023:918, pkt 37 i przytoczone tam orzecznictwo).

44 Pomimo różnic językowych, o których mowa w pkt 42 niniejszego wyroku, należy zauważyć, że w kontekście art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436 każde wyrażenie językowe, niezależnie od tego, czy odnosi się ono jednoznacznie do posiadania, czy odsyła raczej do pojęcia przechowywania lub magazynowania, oznacza posiadanie faktycznego władztwa, a zatem pewnej kontroli nad danymi towarami. W każdym razie, jak przypomniał rzecznik generalny w pkt 54 opinii, przepis ten wpisuje się w ramy przepisów, które mają na celu dostarczenie właścicielowi znaku towarowego instrumentu prawnego pozwalającego mu zakazać wszelkich zachowań osoby trzeciej używającej oznaczenia na warunkach określonych w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy, a tym samym doprowadzić do zaniechania tych zachowań. W tym względzie należy uznać, że każda osoba trzecia, która bezpośrednio lub pośrednio kieruje czynnością stanowiącą to zachowanie, jest w stanie faktycznie doprowadzić do zakończenia tego używania (zob. podobnie wyrok z dnia 2 kwietnia 2020 r., Coty Germany, C-567/18, EU:C:2020:267, pkt 37, 38 i przytoczone tam orzecznictwo).

45 Wynika z tego, że termin „magazynować” zawarty w art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436 obejmuje nie tylko przypadki, w których osoba trzecia, która ma bezpośrednią i faktyczną kontrolę nad danymi towarami, ale również te, w których ma ona pośrednią, lecz jednak faktyczną kontrolę nad tymi towarami, gdyż dysponuje uprawnieniami kontrolnymi lub kierowniczymi względem osoby, która ma bezpośrednią i faktyczną kontrolę nad nimi.

46 Gdyby przepis ten miał zastosowanie wyłącznie do osoby trzeciej, która ma bezpośrednio faktyczną kontrolę nad danymi towarami, właściciel znaku towarowego nie miałby możliwości doprowadzenia do wydania nakazu zaniechania względem podmiotu gospodarczego, który bez jego zgody w celu oferowania lub wprowadzenia tych towarów do obrotu przekazuje je usługodawcy, aby ten świadczył w tych celach usługi takie jak magazynowanie lub transport wspomnianych towarów. Taka wykładnia byłaby, jak zauważył rzecznik generalny w pkt 62 opinii, niezgodna z celem dyrektywy 2015/2436 i częściowo pozbawiałaby gwarantowaną przez nią ochronę skuteczności (effet utile).

47 W świetle powyższych rozważań odpowiedź na pytanie drugie powinna brzmieć: tak, iż art. 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436 należy interpretować w ten sposób, że dla „magazynowania”, w rozumieniu tego przepisu, towaru pod oznaczeniem na warunkach określonych w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy, wystarczające jest dysponowanie uprawnieniami kontrolnymi lub kierowniczymi względem osoby, która ma bezpośrednią i faktyczną kontrolę nad tym towarem.

W przedmiocie kosztów

48 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (trzecia izba) orzeka, co następuje:

1) Artykuł 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych

należy interpretować w ten sposób, że:

właściciel znaku towarowego chronionego w państwie członkowskim może zakazać osobie trzeciej magazynowania na terytorium innego państwa członkowskiego towarów pod oznaczeniem na warunkach określonych w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy w celu oferowania tych towarów do sprzedaży lub wprowadzania ich do obrotu w państwie członkowskim, w którym ten znak towarowy jest chroniony.

2) Artykuł 10 ust. 3 lit. b) dyrektywy 2015/2436

należy interpretować w ten sposób, że:

dla „magazynowania”, w rozumieniu tego przepisu, towaru pod oznaczeniem na warunkach określonych w art. 10 ust. 2 tej dyrektywy, wystarczające jest dysponowanie

uprawnieniami kontrolnymi lub kierowniczymi względem osoby, która ma bezpośrednią i faktyczną kontrolę nad tym towarem.

Podpisy